

52. Det var en stille, hellig Julekvæld.

C. C. Møller.

Andante.

1. Det var en stil-le, hel-lig Ju-le-kvæld, ny-fal-den Sne bedæk-ked Dal og Fjæld, Alt var saa smukt, og Al-le var saa gla-de. Selv fra den mindste Hyt-te to-ned Sang, og til de fat-ti-ge Smaa-fug-le hang det gyld-ne Ju-le-neg paa hver en La-de. *pp*

2. Der gik en lille Dreng med lette Fjed
 Ad Hjemmet til, men tæt ved Elvens Bred
 Han hørte Nogen bitterligen græde,
 Og det var Nøkken. I den mørke Nat
 Han sad paa Klippen ene og forladt:
 Han havde jo slet ingen Juleglæde.

3. Da sagde Drengen: „Nøkke, vær kun fro!
 Se, jeg har Juleglæde nok til to,
 Og jeg skal dele den med Dig saa gjerne!“
 Saa satte han sig ned, hvor Nøkken sad,
 Og sang for ham det trøsterige Kvad
 Om Julenattens klare, milde Stjerne.

4. Og Nøkken græd ej mere; taus og blid
 Han sad og lyttede til Midnatstid;
 Da vandred Barnet til sit Hjem det lave.
 Der aabned han sin Kurv, se, den var fuld
 Af straalende Karfunkler og af Guld
 Og Perler! Det var Nøkkens Julegave.

Erik Bøgh.